

PONOCNIK (2) *sb m*

N sg ponocnik (2).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII (z Cn) – XVIII w.

Przestępca, oszust; tenebrio BartBydg, Murm; grassator a. latro, a. praemiator nocturnus Cn (2) :
Tenebrio, ponocznik *BartBydg* 156b; Tenebrio. Eyner der gern bey nacht vmblaufft. Ponocnyk.
Murm 18.

MN